LEDČICKÉ NOVINKY

Listopad 1999

Slovo starostky

Vážení spoluobčané, vítám vás u jubielního pátého čísla našich Ledčických novinek, zároveň u čísla posledního v tomto kalendářním roce.

Chtěla bych začít dobrým pocitem z toho, že se letos povedlo, až na výjimky, zapojit většinu z vás do systému společného ukládání odpadu. Konečně si obyvatelé Ledčic uvědomují, že dodržení zákona o odpadech nespočívá v jejich libovůli, ale že je nezvratnou a neoddiskutovatelnou povinností. Přesto, že výsledky jsou tak potěšitelné, chtěla bych ještě podotknout, že zákon zároveň ukládá, co nejvíce odpad třídit. Takže by se v popelnicích neměly objevovat umělohmotné láhve, papír, železo, sklo, textil a podobně. Na návsi jsou připraveny kontejnery na tříděný odpad a k dispozici je i sběrný dvůr.

Třebaže je po vsi postupně umísťován kontejner, nepatří do něj to, co lze zkompostovat, ale ani suť z bouraček, neboť odvoz tohoto materiálu nemůže být hrazen ze společných peněz, tudíž na úkor ostatních občanů. V podobném případě si musí každý zajistit odvoz na vlastní náklady na řízenou skládku Uhy.

Velmi potěšitelná je skutečnost, že naše omladina se tak v nečekaném počtu zapojuje do akcí připravovaných Obecním úřadem, jako jsou taneční hodiny rokenrolu, aerobik, návštěva divadel a zájezdy. Stále stoupá návštěvnost knihovny a mladí projevili i zájem o vybudování vlastní klubovny.

Právě proto mě mrzí skutečnost, že se dosud projevují mezi námi prvky vandalismu a neúcta k obecnímu majetku, tedy společnému majetku nás všech. Zřejmé je to zejména u autobusové zastávky, kde téměř vyhořela vývěsní skříňka. Rozum zůstává stát i nad tím, že opravdu někomu stojí za to, aby ukradl cokoliv ze zahrádky, která mu nepatří, nebo že přes noc dokonce zmizí skoro desítka vzrostlých okrasných stromků ze školní zahrady!!!

Naše obec je pěkná, vzhledná a začíná být i čistá. Mělo by být přáním všech jejích obyvatel, aby tomu tak bylo pořád. Všichni bychom si to měli patřičně ohlídat.

Dále bych chtěla říci, že kronika naší obce není psána již mnoho let a že jsme konečně získali kronikáře. Prosím tedy tímto všechny občany, kteří mohou zapůjčit jakýkoliv historický materiál jako články, pohlednice, výstřižky z novin, časopisy, knihy a podobně, aby se ohlásili na Obecním úřadě. Zároveň chci požádat pamětníky o jejich vzpomínky na dřívější život a dění v obci. Představuji si to tak, že bychom se sešli a popovídali si.

Co říci závěrem? Chtěla bych vám všem popřát, aby vám vydrželo zdraví. Abyste měli stále dost elánu a energie, abyste měli více času, pohody a lásky. Aby s dětmi nebyly žádné maléry. Aby vám sem – tam bylo do zpěvu a abyste také vy sem – tam někoho potěšili. Přeji vám, aby se vám do posledního roku tohoto tisíciletí, do roku 2000, vykročilo co nejlépe.

Jiřina Michovská

*** PF 2000 ***

Popřejme si všichni 31 622 400 šťastných a klidných vteřin v roce 2000
a pokusme se být na sebe alespoň trochu hodnější.

Malá ledčická kronika

V listopadu a v prosinci oslaví významná životní jubilea:

65 let Miler Václav čp. 96 (14. 12.)
75 let Zemanová Anna čp. 60 (28. 12.)
80 let Král Antonín čp. 131 (21. 11.)
81 let Štechr Václav čp. 212 (8. 12.)
85 let Košťál František čp. 172 (21. 12.)
92 let Šimralová Božena čp. 122 (12. 12.)

Blahopřejeme všem těmto spoluobčanům k jejich významným výročím a přejeme jim hodně zdraví, klidu a pohody do dalších let.

Nejstarší občanka Ledčic

Vážená paní Šimralová, dovolte nám všem, abychom Vám co nejsrdečněji poblahopřáli k Vašemu významnému životnímu jubileu. Přejeme Vám, abyste ve zdraví a svěžesti prožívala i nadále co nejkrásnější a nejradostnější období a abyste ještě dlouhý čas pobyla mezi námi.

Vítání občánků

V neděli 5. prosince ve 14. hodin v Základní škole budou mezi ledčické občany přivítáni:

Michal Černý	narozený 24. 5. 1999
Radek Zahorjan	narozený 5. 9. 1999
Dominik Jansa	narozený 25. 10. 1999

Kulturní střípky

Končí rok seniorů

Tento rok byl na celém světě věnován problémům stáří, jeho bolestem a potřebám. Ale také opomíjenému tématu – vztahů dětí a mladých lidí k seniorům. Všímáme si dostatečně, co naše starší spoluobčany trápí, přebíráme ochotně ty nesmírné zkušenosti, které mají a my je mnohdy ani nechceme vyslechnout? Naše obec se zúčastnila soutěže „Obec seniorům“ protože si myslíme, že lze pro ty dříve narozené dělat více. Vždyť oni pomohli radou i příspěvky, aby mohla být uspořádána výstava o Ledčicích, jsou mnohdy všímavější k dění v obci, než ti mladší. Rádi se zúčastňují všech akcí pořádaných Obecním úřadem či spolky, jako byla divadelní představení, zájezdy do Babiččina údolí, na Zahradu Čech, do Soběslavi, rehabilitační cvičení, nákupní výlety do Ředhoště, posezení na Vlachovce a mnohé další. Jen si vzpomeňte, jak roztomile a srdnatě soutěžila paní Švehlová v klání věnovaném dětmi ke Dni matek.
Ostatně děti ve škole na starší spoluobčany nezapomínají. Malovaly obrázky na téma „Dědeček, babička a já“ nebo „Až budu starý“. Při povídání na toto téma se děti shodly na tom, že nejhůře je člověku asi tehdy, když je sám.

Všem dědečkům a babičkám za všechny děti posílá svůj obrázek Lucka Budková i s přáním *mějte se hezky a buďte hodně zdrávi.*

Pojeďte opět za kulturou

26.11. v 17,15 hodin bude z návsi odjíždět autobus do divadla „Na Fidlovačce“ Už loňský zájezd byl vynikající a ti, kteří se jej zúčastnili, si přáli zajet sem opět co nejdříve. Teď je k tomu příležitost. Shlédneme představení T. Mc Nallyho „Historická lekce“. Jde o mimořádně dramatický příběh o životních osudech Marie Callasové, slavné operní pěvkyně a milenky řeckého miliardáře Onassise. V hlavní roli se představí Eliška Balcerová.

Cena vstupenky je 280 Kč. Autobus hradí Obecní úřad.

Čertovské rojení

Na sobotu 4. prosince ve 14. hodin jsou do tělocvičny naší školy srdečně zváni všichni školou povinní čertíci, diblíci, pekelníci, ďáblové, satanáši, rarachové a čerchmanti. Bude tu pro ně připravena hodinová Pekelná diskotéka. Jedinou podmínkou pro vstup je patřičný čertovský vzhled. Času na přípravu masek je dost. Těšte se, bude legrace.

Beseda o adventu a vánocích

Zajímá vás jaké tradice a zvyky vytvářely v minulých dobách kouzlo a atmosféru posledních týdnů a dnů každého roku? Víte, kdy a proč začíná advent, kdo to byli sv. Ondřej, sv. Barbora, sv. Mikuláš, sv. Lucie či sv. Štěpán a jaká „kouzla“ je provázela? Jak to bylo s narozením Ježíše Krista a proč se slaví Boží hod vánoční? Víte, že v Ledčicích chodily v tento čas ojedinělé lidové postavy, které se v jiných regionech nevyskytovaly? A chcete si prohlédnout staré předměty, které k adventu a vánocům v našem kraji mají vztah? Tak přijďte na jistě milé posezení, které se uskuteční 9. 12. v 18 hodin v ledčické škole. Paní Mgr. Naďa Černá z mělnického muzea nám bude vyprávět...

Vánoční výstava

Prosíme všechny šikovné muže a ženy v Ledčicích, aby předvedli své umění na první vánoční výstavě, která se uskuteční 10. 12. 1999 od 15. hodin v tělocvičně místní školy. Určitě mnoho žen vyšívá, plete, šije, háčkuje, muži zase umí pracovat se dřevem a s kovem. Vznikají tak krásné předměty – obrázky, rámečky, svícny..., které máte doma a nikdo je nevidí. Přineste nám vše, čím byste se chtěli pochlubit do neděle 5. 12. buď na obecní úřad nebo do školy. Budeme opravdu rádi. Také děti v místní škole připravují nejrůznější práce: vyšívají, vystřihují z papíru, lepí textil, šijí drobné hračky. Chystají se péct perníčky. K dispozici bude několik stromečků, které si budou moci zájemci vyzdobit svými vlastnoručně vyrobenými ozdobami. Na výstavě si budete moci nakoupit obrázky, keramiku..., ale můžete nabídnout k prodeji i své vlastní výrobky. Věříme, že výstava bude mít úspěch a že třeba bude takovým prvním krokem k tradici.

Oprava kostela pokračuje

Oprava ledčického děkanského kostela sv. Václava zdárně pokračuje. 18. 10. byla na vrchol hlavní věže opět umístěna „makovička“ a kříž, které se třpytí novým pozlacením. Dovnitř báně bylo vloženo pouzdro s výtiskem Hospodářských novin, barevné fotografie Ledčic, fotografie vzhledu kostela před opravou, snímky z posledního veřejného zasedání obecního zastupitelstva 1. 10. 1999, mince od desetníku po padesátikorunu, několik řádek o současném dění v obci, zpráva Českomoravské stavební společnosti a římskokatolické církve.

Den na to, 19. 10., byly na severní a západní stranu věže umístěny nové ciferníky s pozlacenými římskými číslovkami. V prvním čtvrtletí příštího roku by měly být zprovozněny i věžní hodiny. Opravu provede firma HAINZ, která také instalovala původní strojek v roce 1888.

Pravidelně probíhají kontrolní dny, kterých se zúčastňují zainteresované strany. Pokračují také práce na kamenném ostění. V současné době se provádí druhý nátěr fasády a postupně je demontováno lešení. Nová, krásnější tvář kostela je již zřejmá.

Letos zbývá dokončit výměnu santusní (východní) věžičky. Zároveň probíhají terénní úpravy přilehlého hřbitova, které provádějí pracovníci obecního úřadu.

Pohled do historie

Za starých dob bývaly, až na nějakou rodinu, celé Ledčice evangelické. Historie evangelíků v naší zemi je velmi pohnutá a zajímavá jako napínavé drama a stojí za to, se s ní seznámit. V dějinách hrálo vždy významnou roli křesťanství. Písemné zprávy se zmiňují o tom, že roku 845 se v německém Řezně nechalo pokřtít i několik českých knížat. Obecně bylo křesťanství přijato na Velké Moravě v roce 863 při misii Cyrila a Metoděje. Církev dávala lidem nejen duchovní útěchu, ale přinášela i znalost písma a vzdělání a významně ovlivnila kulturu (architekturu, sochařství, malířství, vědní obory...). V 15. století právě v Čechách vyústily dlouholeté snahy o reformu katolické církve. O její nápravu a „návrat k původní chudobě“ ve svých kázáních usiloval především Mistr Jan Hus. Touha po změnách vyústila v roce 1419 v husitskou revoluci, která zapříčinila rozkol a oslabení moci katolíků. Roku 1457 byla bratrem Řehořem zvaným Krejčí založena jednota bratrská, která výrazně zasáhla do kulturního vývoje u nás (bible Kralická), ale i v cizině. Deset let po svém vzniku si jednota bratrská zvolila vlastního biskupa a začala sama světit své kněze. Tím se úplně rozešla s katolickou církví a stala se církví samostatnou.

K evangelické církvi se ke všeobecnému překvapení začaly hlásit celé vesnice. Ve světě nevídanou náboženskou rovnost byl nucen 9. 7. 1609 potvrdit, pod nátlakem českých stavů v čele s Václavem Budovcem z Budova, i císař Rudolf II. svým Majestátem, povolujícím náboženskou svobodu v Českých zemích. Rudolfův majestát byl zrušen po bitvě na Bílé hoře, kdy jej fanatický katolík císař Ferdinand II. ve vzteku rozstřihl.

Po bitvě na Bílé hoře (r. 1620) došlo k násilné rekatolizaci. Císařským mandátem (nařízením) z 31. 7. 1627 bylo nekatolíkům poručeno přestoupit ke katolictví, nebo se do 31. 7. 1628 vystěhovat ze země. Do ciziny proto odešlo několik tisíc měšťanských a několik set šlechtických rodin. V řadách exulantů byli i nejvýznamnější představitelé české inteligence jako Jan Ámos Komenský, filosof, historik, pedagog a poslední biskup jednoty bratrské (byl jím zvolen jako 24 letý), spisovatel a právník Pavel Stránský, historik Pavel Skála ze Zhoře, grafik Václav Hollar a jiní. Nastala doba nesvobody, doba „temna“.

Až patentem (zákonem) Leopolda I. z roku 1691 bylo evangelíkům povoleno vykonávat náboženské obřady v soukromí, v některých místech i veřejně. Avšak už v roce 1717 císař Karel VI. vydal nový patent proti nekatolíkům, kdy „kacířství“ bylo považováno za zločin proti státu a bylo mnohdy trestáno smrtí. O tom svědčí dodnes dochované dokumenty. Na Podřipsku bylo evangelické cítění velmi silné. Apelačním soudem bylo odsouzeno mnoho „kacířů“. Byli to lidé z Račiněvsi, Straškova, Vražkova, Černoučka. Z Ledčic na příklad hostinský František Satran byl vězněn po jeden rok.

Po bouřích evangelíků v roce 1777 byla opět povolena soukromá evangelická bohoslužba. Když vydal Josef II. r. 1781 svůj Toleranční patent (zrušení výsadního postavení katolické církve v Habsburské monarchii), nastalo i v Čechách v tomto směru uvolnění. Evangelíci se v našem kraji začali formovat ve Ctiněvsi již kolem r. 1780. Měli ale veliký nedostatek vlastních kněží. První sice přicházeli z Uher v roce 1782, ale neuměli patřičně česky. Zajímavé je, že je mimo jiných, vyučoval češtině i Václav Matěj Kramerius, zakladatel vydavatelství „Česká expedice“. Do roku 1783, podle historických pramenů, stoupl počet evangelických kněží v Čechách na 37. Toleranční patent – svoboda ducha – byl sice vydán v roce 1781, ale na Podřipsku byl oficiálně vyhlášen až v únoru 1782. Po prohlášení „tolerance“ se seběhli osadníci z Račiněvsi, Břízy, Ledčic, Vražkova a Ctiněvsi do roudnické kanceláře, prohlašujíce své evangelické náboženství. Tomuto hromadnému přestupování úřady činily všechny možné potíže.

Ledčické sídlo bylo založeno v roce 1782 a první farář, Jiří Fazekáš, zde byl ustanoven roku 1784, kdy byla postavena malá, nízká farní budova, která nese typické znaky evangelického kostela. Nemá věž, jež byla zákonem zakázána, a žádnou obrazovou výzdobu – pouze starobylé varhany, lavice a kůr. Také křtitelnici a kazatelnu ledčičtí koupili v jakémsi zrušeném klášteře. Evangelíci odmítají obrazy, odmítají uctívání světců i Panny Marie a většinou nezobrazují ani Krista – pouze kříž. Také bohoslužby jsou jednodušší, bez katolické pompéznosti a jsou spojeny s přijímáním pod obojí. Evangelíci také nemají společné centrum jako katolíci Řím a papeže. Jsou omezeni na jednotlivé země a jediným pramenem jejich víry je bible. Neznají mnišství ani celibát (zákaz sňatku kněží) a slovo boží mohou kázat i ženy.

Kostel v Ledčicích ve stylu pozdního baroka s postranní kazatelnou byl dostavěn roku 1791. Stará církevní škola zde fungovala od roku 1793 do roku 1844 a mívala často i více než 100 žáků. Nová evangelická škola byla otevřena

27. 4. 1844. Farní budova byla do dnešní podoby rozšířena kolem roku 1900. Velká vnitřní přestavba fary i kostela proběhla v letech 1950–51, kdy byly zrušeny varhany a kazatelna umístěna dopředu na čelní stěnu. Ze třídy bývalé církevní školy vznikla roku 1970 malá modlitebna, která slouží svému účelu dodnes, ale velmi, velmi sporadicky. Zajímavé je, že od roku 1782 do roku 1990 v ledčickém evangelickém kostele sloužilo pouze 16 farářů. Z toho je zřejmé, že zde každý z nich farářoval mnoho let. Dnes je nad klenutou branou kostela zazděna bronzová pamětní deska, umístěná sem roku 1915 k pětistému výročí upálení Mistra Jana Husa, na které stojí:

„Hledej pravdu, slyš pravdu, uč se pravdě,
miluj pravdu, prav pravdu, drž pravdu
až do smrti.“

Mistr Jan Hus 1415–1515

Svaté paměti otce české reformace vděční evangelíci

Ledčickou evangelickou faru navštívilo, či pravidelně navštěvovalo, mnoho významných lidí.

Na příklad se zde po nezdařené revoluci v roce 1848 skrýval ve farním sklepě společně s dalšími pražskými revolucionáři Josef Václav Frič, tehdy devatenáctiletý. Ten se o pohostinné lečické faře zmínil i ve svých Pamětech:

„Farář nekryl se nikterak svými svobodomyslnými názory a právě z jeho úst zaslechl jsem ty nejrozkošnější a nejpikantnější historky o venkovských farářích, jejich hospodyních, o kantorech a kantorkách... Zabýval se výhradně svým hospodářstvím. Ani já neušel v jeho sklepích nebezpečnému experimentu, s každým hostem prováděnému. Dole zdánlivě střízliv, sotvaže octnul jsem se na svěžím vzduchu, připadalo mi náhle, že kulatý náš svět vymknul se z kolejí... Já rozžehnav se svými převlídnými hostiteli... vypravil jsem se, dobrým panem farářem opět posilněn, pěšky na Mělník, Kokořín a potom na Mšeno.“

Když v roce 1886, přitáhl do Ledčic oddíl pruského vojska, ubytoval se na zdejší evangelické faře francouzský Švýcar jménem Gélieu. Ten se spřátelil s farářem Kašparem, kterému později odkázal veliké jmění – několik tisíc franků. Za ně dcera faráře, paní Látová, koupila domek č. 27 a zřídila zde první opatrovnu pro děti v Čechách i ve střední Evropě. Později byla vinou epidemie černých neštovic opatrovna uzavřena a již nikdy neobnovila svou činnost. Proto byl alespoň zřízen dívčí sirotčinec přímo na faře, který však byl později přeložen do Krabčic. O tom všem píše místní rodák Ludvík Lát ve své knize „Na lečické faře“.

Na faru často dojížděl i Jan Karafiát (1846–1929), evangelický kněz a především autor „Broučků“, který ve své dodnes stále vydávané a platné knížce vyjadřuje lásku k přírodě i touhu po mravní ušlechtilosti a krásných vztazích mezi lidmi. Tato pohádka je cosi jako dětský zákoník, ve kterém na prvním místě stojí láska a nutnost tuto lásku chránit a rozvíjet. Protože láska to není jen stav duše. To je sám základ života, který jakoby dnes upadl v zapomnění. Kniha vede děti k tomu, aby dávaly přednost dobru před zlým. Učí je chápat, že nic není zadarmo, že za všechno se musí platit: poctivostí, úctou a slušností.

Josef Václav Frič

Jan Karafiát

K Ledčicím měl velmi srdečný vztah i spisovatel Miloš Václav Kratochvíl. Jeden z jeho předků, Václav Kratochvíl, si roku 1812 přivedl do Mlčechvost jako svou ženu patnáctiletou Kateřinu Srbovou z Ledčic, která pocházela z dnes již neexistujícího „Srbovic“ statku. Ten stával v místech, kde má svůj dům pan Antonín Salač.

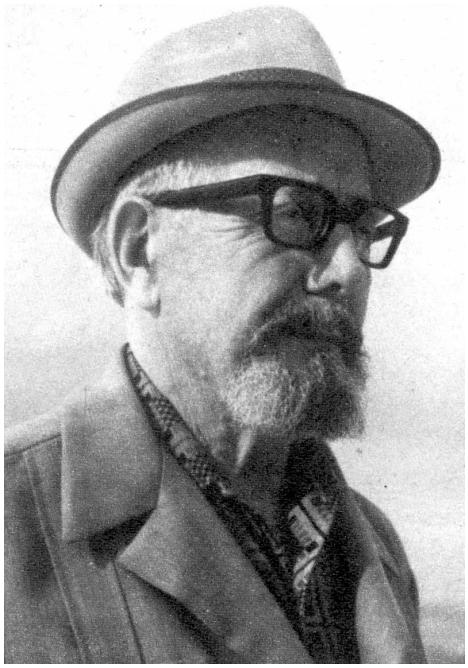
Věrnou služkou selského rodu Kratochvílů byla Rozálie Marková, narozená v roce 1821, která přišla do Mlčechvost ve svých čtrnácti letech a zůstala tam až do své smrti roku 1917, kdy byla uložena v Ledčicích do rodinné hrobky Kratochvílů na evangelickém hřbitově. Hrob zakladatele rodu Václava Kratochvíla poznáte snadno: stojí hned u vchodu na hřitov. Je to balvan – úlomek z čedičového základního kamene k Národnímu divadlu (dovezené sem r. 1868). Na ledčickém hřbitově stojí i mohyla navršená z čedičových kamenů z Řípu završená kamenným kalichem – symbolem evangelíků. O Rozálii Markové dokonce píše ve své básni „Tichý dům“ Jaroslav Vrchlický. Vzpomíná na ni též Ladislav Jiránek, bratr spisovatele Miloše Jiránka, v úvodu své monografie.

Krásnými slovy zachytil Miloš Václav Kratochvíl v knize „Čechy krásné, Čechy mé“ svou každodenní cestu z Mlčechvost do Ledčic, kam chodíval do evangelické školy:

„Cesta znamená dobrou hodinu chůze. Je to však krásné, pestré putování, na každém úseku jiné. Nejprve přes silnici podle akátové rokle mělkým údolím... A pak se vřízne vozová cesta mezi boky nízkých kopečků, kterým se říká Na horách. Putování stoupá Škarechovem, je to vskutku škaredý kout, protože odtud přicházejí nejhrozivější bouřky, ale je to zároveň naleziště popelnicových střepů a zbytků jiných svědků pradávné minulosti. Stačí však vyjít z těchto sladce tísnivých míst a najednou jsme na širé, otevřené planině a v jejím středu, jakoby se právě vyloupl z lůna země, vyklene se před našima očima Říp. Odtud je už pak do Ledčic po rovině, co by kamenem dohodil.“

Ve Vlastivědném slovníku Podřipska začal roku 1929 uveřejňovat příběhy ze života dětí s názvem „Malý Bobo“ mladičký učitel z Černoučku Josef Věromír Pleva. Tyto epizody předčítal dětem ve své škole, ale i svým přátelům v blízkých Ledčicích a v Ředhošti. Doma pak kapitoly podle připomínek dětí upravoval a později je vydal pod názvem „Malý Bobeš“. Jsou to vlastně příběhy, které sám spisovatel prožil ve svém dětství. Kniha je velice čtivě napsána a po více než půl století od svého vzniku nepodlehla módě a nezestárla.

K ledčické faře, lépe řečeno k evangelické škole, má významný vztah i dnes již téměř zapomenutý rodák, malíř

Josef Věromír Pleva

Bedřich Nedoma (20. 8. 1837 – 20. 6. 1919). Pocházel z učitelského evangelického rodu. Záhy vynikl jako kreslíř a přinášel do Prahy z prázdnin, které vždy trávil doma v Ledčicích, spoustu kreseb z okolí vesnice a Řípu. Obrázky se líbily spolužáku Karla Hynka Máchy, náruživému vlastenci a autorovi lidové „Českomoravské kroniky“ – Karlu Vladislavu Zapovi (1812–1871). Kresby pak doprovázely Zapovy historické a vlastivědné publikace, ale vycházely i v různých časopisech. Bedřich Nedoma vystudoval první českou reálku v Praze a později vysokou technickou školu ve Vídni. Stal se inženýrem v tehdejší „Rustonce“ v Praze – Karlíně, pak působil jako technik nějaký čas v Budapešti a posléze pracoval v dnešní továrně ČKD jako odborník pro konstrukci cukrovarů, které v tuto dobu nadějně vzkvétaly. Nedoma se věnoval historii technického rozvoje a nashromáždil v tomto směru velmi hodnotný archív. Jeho bohatá technická pozůstalost je uložena v pražském Technickém muzeu. Svědčí o autorově veliké píli, technickém nadání a všestrannosti. Bedřich Nedoma zemřel v Novém Městě nad Metují.

Dalším významným rodákem evangelického vyznání byl počátkem tohoto století soukromý zemědělec Antonín Florián, tehdejší majitel domu č. 5 v Ledčicích. Ve své závěti totiž založil „Nadaci pro ledčického studenta penízem 5000 korun“. Zemřel ve vojenské nemocnici v Olomouci. Co se stalo s jeho nadací, a jak byla využívána, není známo.

Aktualitky

Holdují tanci, pohybu

Téměř každý večer svítí okna naší školy do tmy. V tělocvičně se scházejí ti, kterým není pohyb cizí.

Každé úterý, vždy od 18,30 hodin přichází čtrnáct ledčických žen na ozdravné rehabilitační cvičení, které s nimi provádí zdravotní sestra, paní Svobodová. Tato cvičení probíhala již na jaře a stala se tolik populární, že malička tělocvična téměř nestačí. Středeční večer tělocvična pravidelně patří našim mladým. V půl osmé ceká dvacítka chlapců a děvčat nacvičuje s trenérem Hainsem a jeho pomocníkem, lektorem M. Pačesem, rock and roll. Oba pánové pracují v tanečním klubu Silueta v Praze. Při každé lekci převádí ukázkový výkon vždy jeden pár z Prahy, který se tomuto tanci věnuje již delší dobu a dosahuje téměř profesionální úrovně. Nutno podotknout, že naše mládež se nedala zahanbit. Tanec je natolik nadchl, že chodí „trénovat“ i v jiné dny. Jejich velké pokroky jsou již vidět, a tak věříme, že při nějaké vhodné příležitosti nám to, co se naučili, předvedou.

Ve čtvrtek je o tělocvičnu největší zájem. Odpoledne od půl čtvrté tu začíná taneční pohybová výchova pro nejmenší pod vedením paní Marie Zemanové. Děvčátka ve věku 6 až 10 let a dva stejně staří kluci se tentokrát pokouší o country tanec. Jistě si ještě vzpomínáte na jejich loňské vystoupení „Šmoulí hrátky“, které mělo tak velký úspěch.

Večer děti vystřídá šestnáct mladších žen a svobodných děvčat, které spolu se slečnou Simonou Petrákovou cvičí rytmický aerobik.

Trochu nás mrzí to, že pohybové aktivitě se příliš nevěnují naši muži. Uvažujeme o zřízení posilovny a místnosti s ping-pongovým stolem.

Co nového kolem vody?

V současné době byly provedeny tlakové zkoušky. Návrh kolaudačního řízení byl podán Stavebnímu úřadu v Mělníku, a tak by kolaudace měla být hotova během měsíce prosince. Z jednání zástupců Vodovodů a kanalizací Kralupy nad Vltavou a obce Ledčice vyplynulo to, že s instalací vodovodních přípojek se započne na jaře roku 2000 a to z důvodu zachování kvality vody. Ta by nebyla dodržena v případě malého odběru vody ze zásobníku při jejím zavedení do nízkého počtu domů a objektů. Co nás tedy zatím může těšit, je to, že Ledčice nebudou přes zimu rozkopány...

Sběrný dvůr

Od září letošního roku si naši občané pomalu zvykají využívat služeb sběrného dvora. V zimních měsících, počínaje 15. listopadem, bude provoz zajištěn každou středu vždy od 14 do 17 hodin. Případné změny budou oznámeny místním rozhlasem.

Sběr starého textilu

Nepotřebného šatstva se můžete zbavit každou středu ve sběrném dvoře na obecním úřadě vždy od 14 do 17 hodin. Přijedou zástupci firmy FERT, kteří zajistí odvoz. Tato služba je pro naše občany bezplatná. Potřebné papírové pytle si můžete vyzvednout na OÚ.

Starosti s odpady

Kontejner je postupně umísťován v různých částech obce na vhodných a dobře přístupných místech. Občané do něj mohou uskladňovat nekompostovatelný odpad ze zahrádek a odpad z veřejných prostranství vzniklý při úklidu před rodinnými domky, při vyčištění vodotečí a podobně. Je na místě uvést na pravou míru informaci ze zářijových Ledčických novinek, kde bylo psáno, že pouze chalupáři mohou využívat kontejneru k odkládání odpadu z domácnosti a to v igelitových pytlích nebo taškách. Někteří naši spoluobčané si tato slova vysvětlili jako výhodu nebo ústupek. Není tomu tak. Chalupáři totiž obvykle nemají možnost, tak jako my ostatní, každý čtvrtek využít hromadného svozu domovního odpadu. Bojí se své popelnice zanechat několik dní bez dozoru na veřejném prostranství před svou chalupou. A přiznejme si, v naší obci se stále ještě krade; dokonce se ztrácejí i ty popelnice!

Tato možnost ukládání odpadu do kontejneru však chalupáře nezbavuje povinnosti uhradit poplatek za výše uvedené služby v plné ceně tak, jak říká Obecně závazná vyhláška.

Přestupková komise pracuje

Pod vedením PhDr Petra Blažeje již od září vykonává svou činnost nová přestupková komise. Projednala zatím dvanáct přestupků, z toho deset s těmi, kteří dosud nepochopili, že se Obecně závazné vyhlášce o odpadech nelze vyhnout. Za nedodržení této vyhlášky jim byla vyměřena pokuta ve výši 1000 Kč plus 500 Kč za náklady správního řízení.

Bouchačky

Množí se stížnosti na to, že mezi mládeží se opět „rozjela“ záliba v třaskání bouchaček. Hlukem trpí především naši senioři, malé děti, ale v neposlední řadě se lekají i bezbranná zvířata. Upozorňujeme všechny provozovatele těchto „hříček“, že náprava je velmi snadná. Jak už jsme se zmínili, dobře a kvalifikovaně v naší obci pracuje Přestupková komise. A není nic snažšího, než pozvat známé provinilce a jejich zákonné zástupce k jednání. Pokuty za ohrožování spoluobčanů a za rušení klidu v obci nejsou nijak zanedbatelné.

Cestička z Cikánky

Předmětem veliké kritiky některých občanů Ledčic je provizorní chodník na Cikánce. Protože vede staveništěm dálnice, bývá značně znečištěn. Ale díky alespoň za ústupek, že tudy může vést! I přes časté urgence Obecního úřadu, aby investor prováděl pravidelné čistění, není to v tomto počasí a frekvenci přejíždějících nákladních automobilů stoprocentně možné.

Stavba dálnice je jistě velkým zásahem do našeho životního prostředí, ale později přinese obci velký efekt.

Zástupci Staveb silnic a železnic se tuto nepříjemnost snaží kompenzovat Ledčicím tím, že bezplatně zajistili úklid černých skládek (a sáhněte si do svědomí všichni, kdož jste odváželi svůj odpad na Safari či do bývalé pískovny u Straškova), průběžně poskytují zdarma nákladní dopravu při dovozu materiálu a provedou opět bezplatně zemní práce při budování nového fotbalového hřiště Na skalce.

Je na každém z nás, aby omluvil nepohodlí, aby prokázal svou toleranci a pochopení pro nepříjemnou situaci. Víme všichni, že stavba dálnice pokračuje velmi rychle a že co nevidět se přesune jinam. Až bude hotova, vzroste v mnoha směrech lukrativnost Ledčic.

Poděkování

Slova díků tentokrát patří panu Milerovi a paní Štechrové, kteří pro ledčické děti do školní jídelny věnovali jablka, hrušky a zelí.

Pan Volek věnoval naší obci jehličnaté stromky k sadbě; děkujeme. Jen věříme, že nebudou zcizeny, jako tůje, které již přes deset let rostly na zahradě školy.

Poděkování patří i panu Jiřímu Petrášovi. Ten nám zapůjčil historické tisky Vlastivědného sborníku Podřipsko, ve kterém je několik zmínek o Ledčicích.

Přeregistrovat ano, či ne?

Monopol Všeobecné zdravotní pojišťovny (VZP) neumožňuje svobodně rozhodnout o bytí a nebytí nemocnic, mezi nimi i té „naší“ v Roudnici nad Labem. VZP pravděpodobně nezajímá dostupnost zdravotní péče pro všechny občany v našem regionu. Protože ne každý má automobil. Je na každém, ať zváží, zda je výhodnější za zdravotní péčí dojíždět do Roudnice, nebo do mnohem vzdálenějších míst, jako jsou například Litoměřice či Ústí nad Labem. VZP nehradí lékařskou péči stejnoměrně. Například za tytéž výkony dostane litoměřická nemocnice 100% a Roudnice pouze 80%. Tím je menší nemocnice znevýhodněna a její provoz je tak značně problematický v mnoha směrech. Ministerstvo zdravotnictví a Lékařská komora proto doporučují klientům VZP přeregistraci k jiné zdravotní pojišťovně.

Co k tomu potřebujete?

- občanský průkaz
- zaměstnaní: adresa a IČO zaměstnavatele
- podnikatelé: své IČO, název firmy
- nezaměstnaní: potvrzení, že jste vedeni v evidenci Uřadu práce jako uchazeči o zaměstnání
- invalidní důchodci a starobní důchodci: pouze občanský průkaz
- všichni musí znát svého obvodního lékaře

Důležité je, abyste případnou změnu zdravotní pojišťovny nahlásili zaměstnavateli, nezaměstnaní Úřadu práce a podnikatelé svému peněžnímu ústavu.

Kdo z našich občanů by měl zájem o přeregistrování k jiné zdravotní pojišťovně , může na Obecním úřadě získat další informace a případně se zde i nahlásit k přeregistrování. Vše ostatní bude vyřízeno za vás.

Své služby vám nabízí:

Pojišťovna ministerstva vnitra ČR – kód 211

Vojenská zdravotní pojišťovna – kód 201

Oborová zdravotní pojišťovna zaměstnanců bank a pojišťoven – kód 207

Pozvánka na veřejné zasedání Obecního zastupitelstva

Všichni jste srdečně zváni na poslední veřejné zasedání OZ v tomto roce. Proběhne 18. listopadu od 18 hodin v budově Základní školy.

Program:

- Zadání územního plánu – připomínky
- Inventury
- Prodej majetku obce
- Různé

Věříme, že účast našich občanů bude stále větší.

Zpráva o veřejném zasedání Obecního zastupitelstva uskutečněném 1. 10. 1999

Je potěšující, že se tohoto zasedání zúčastnilo mnohem více občanů Ledčic, než je obvyklé.

Ve zkratce uvádíme obsah jednání:

Nebyla schválena navrhovaná změna Obecně závazné vyhlášky o odpadech, která žádala snížení poplatků za ukládání domovního odpadu chalupářům z 500 Kč na polovinu. Výše poplatků zůstává stejná, t.j. 500 Kč na dům.

Obecní zastupitelstvo schválilo vstup obce Ledčice do Sdružení obcí Dolní Povltaví, které tvoří obce Lužec, Býkev, Vraňany, Spomyšl, Jeviněves, Nová Ves, Vojkovice, Všestudy, Zlosyň, Hostín, Hořín.

Byla schválena úprava rozpočtu obce pro rok 1999, která spočívala v navýšení finančních prostředků na dostavbu vodovodu a opravu kostela. V březnu, kdy se sestavoval rozpočet, nebylo ještě jisté, zda obec obdrží finanční prostředky ve výši 4 miliony 990 tisíc na vodovod a 1 milion 400 tisíc na opravu kostela. Nyní obec výše uvedené peníze dostala, a proto je mohla zapracovat do rozpočtu.

Obecní zastupitelstvo vzalo na vědomí:

- zprávu o finančním hospodaření obce za 1. pololetí r. 1999
- zprávu o činnosti rady od 19.5. 1999
- provoz sběrného dvora na objemný odpad a odvoz fekálií
- požadavky na zapracování do Územního plánu obce Ledčice

Obecní zastupitelstvo jmenovalo kronikářem obce Ledčice Ivanku Plickovou

Obecní zastupitelstvo schválilo:

- demolici domu čp. 44 (vedle budovy Obecního úřadu)
- prodej majetku obce:
  - část pozemku manželům Uhrovým čp. 68
  - pozemek na výstavbu garáže ing. Henrychové čp. 4
  - kolna na pohřební vůz spolku Řip
  - část pozemku ing. Randákovi ev. č. 04
- prodloužení smlouvy s Úřadem práce v Mělníku o dvě místa pro pracovníky na veřejně prospěšné práce

Ludvík Lát – Na lečické faře

Vzpomínky farářského syna, v Českých Budějovicích 1926, nákladem vlastním, – vytiskla knihtiskárna A. Vimra

Pan kmotřínek Šubrt

Měli jsme kmotřínky dva, ale pan kmotřínek Šubrt, evangelický krabčický farář, byl nám, dětem, jaksi bližší, známější a milejší, než druhý, pan kmotřínek z Hrubé Lhoty, jménem a příjmením Jan Karafiát. Toho druhého jsme sice také měli rádi, neboť byl k nám vždycky vlídný a, což znamenalo ještě více, velmi štědrý, ale při tom jsme se ho též velmi báli jakousi tajemnou a přímo posvátnou bázní. Ani z metly snad jsme neměli takový strach, jako z hrubolhotského pana kmotřínka. Stačilo, když nám pohrozili, že to na nás budou žalovat jemu, a už jsme byli vtělená mírnost, krotkost a dobrota. Kdykoli jsem rozprávěl s panem kmotřínkem Karafiátem, vždy jsem se zarděl až po uši a cítil vždy, jak mi krev hoří v obličeji. Vlastně se nedá ani říci, že bych byl rozprávěl já, neboť to činil pouze on. Já se pouze o to pokoušel. Ale s úspěchem nevalným, poněvadž slova má vázla mi v hrdle, jež se mi svíralo a stahovalo a stahovalo (jakousi neznámou, záhadnou silou).

Nic, naprosto nic takového nestávalo se mi, když jsem mluvil s panem kmotříčkem Šubrtem. Toho jsem se nebál ani dost málo a bylo mi vždy, jakoby to byl také hoch, jako já, jenom že o mnoho vyšší, moudřejší a zkušenější, a s vousy, ale jinak hoch.

Pan kmotřínek Šubrt často s námi žertoval, rád si s námi pohrál, ba i zadováděl a dokonce provedl i lecjakou taškařinu či klukovinu. Docela jako hoch, jenže vždycky tak, že se kdekdo musil smát a pan kmotřínek nejvíce. A když on se smál, ó, to byl smích. Všecko se otřásalo, okna drnčela a podlaha duněla, když on se dal do opravdového smíchu. A ještě mnoho jiných vlastností měl pan kmotřínek Šubrt, pro něž jsme ho milovali, jak jen děti dospělého dovedou milovat.

Pan kmotřínek byl velmi upřímným, opravdovým a hlubokým křesťanem, který měl křesťanství na rtech, v srdci i v rukách. Ale nikdy nebylo jeho křesťanství zasmušilé, ponuré a zamračené, nýbrž radostné a se zrakem vzhůru obráceným. A jako neměl nikdy nouzi o vtip, veselý nápad a žert, neměl také nikdy nedostatek dobrých myšlenek a plánů. Pořád něco podnikal a uskutečňoval, nač jiní nemyslili a čeho nekonali. A pořád stavěl. Neměl děti a tu připadl na myšlenku, jimi se obklopit. A poněvadž evangelická církev neměla žádného vychovacího ústavu pro děvčata – katolíci posílali své dívky tenkrát do klášterů – umínil si založiti vychovací ústav.

Prostředků měl dost svých vlastních, neboť byl synem zámožného rolníka a obchodníka obilím. A co starý pan Šubrt vydělal a našetřil, to mladý všecko prostavěl. „Ludvíčku“, říkal mi častokrát, „nikdy se neboj stavět. Nekuř, nekarbaň a nepij, varuj se hříchu, ten by tě sežral jako lev zajíce. Ale stavět se neboj. Pán Bůh je největší stavitel a stavitele má rád.“ Kolikrát si myslím, že pan kmotřínek byl svobodný zednář. Nemožného by v tom nebylo nic, byliť i jiní evangeličtí faráři tenkrát „frajmaury“.

I stavěl milý kmotříček vesele, nejdřív starý ústav, v němž je teď sirotčinec. Potom vystavěl nový ústav, který stále rozšiřoval, přístavbami a přestavbami zdokonaloval, až konec konců neměl peněz. I začal se učit anglicky a že pojede do Anglie pro peníze. „Ludvíčku, počkej, co jich přivezu. A potom všude přistavím poschodí.“ A vskutku, jel do Anglie, byl tam nějaký měsíc a vrátil se veselý a zářící. Se mnou jednal vždy jako s dospělým, jestliže šlo o stavby, neboť i já rád stavěl a kreslil plány a pohledy na budovy, paláce a chrámy. I nakreslil jsem tenkrát cosi, co se mi náramně líbilo a jemu také. „Ludvíčku, uč se Anglicky, až budeš větší, na tohle ti v Čechách nedají nic, ale v Anglii ano.“

A což teprve obyvatelé tohoto ústavu! Paní Brodská, Maminka Františka Brodského, jenž se stal později mým nejmilejším přítelem, měla správu ústavní kuchyně a spižíren. Z nich pravidelně dostal jsem něco dobrého na zub. Tetička Nickova zase měla vždy buď míč, vlastnoručně zhotovený, nebo jinou hračku pro mě přichystánu. V hospodářském stavení, kde bylo drůbeže, jak v nějakém zámeckém dvoře, měl jsem také přátele. Starý pan Medáček vždy ukázal mi parádní kočár a bujné koně, jeho paní pak nádherné krocany, krůty, slepice a páva, jenž byl mým miláčkem.

Ale to hlavní, kromě pana kmotřínka a paní kmotřínky, co mi činilo ústav milým a toužebným, bylo asi padesát chovanek, jež tam byly na vzdělání. Mně zdálo se vždy, že jsou to bytosti z jiného, lepšího světa. Sestry jsem neměl a tato děvčátka, vždy pěkně oblečená a správnou, krásnou češtinou švitořící, činila na mě dojem pohádkových princezen, v jejichž středu i já se považoval za jekéhosi prince či rytíře. Snad proto jsem jim tak rád vypravoval vždy pohádky, jichž jsem mnoho přečetl a znal a jež ony rády poslouchaly.

pokračování příště

Vydává **Obecní úřad Ledčice;** dš, ip; reg. č.: 320600199 Sazba: **Antonín Plicka,** tel.: 0603/483 943, e-mail: annatony@iol.cz